

3. Бойків І., Ізюмов О., Калишевський Г., Трохименко М. Словник чужомовних слів: Репринт з 2-го перероб. вид. 1955 р. Київ: Музей Івана Гончара; видавнича фірма Родовід, 1996. 535 с.
4. Караванський С. Практичний словник синонімів української мови: Близько 20000 синонімічних рядів. 3-тє вид., опрацьоване й доповнене. Львів: БаК, 2008. 500 с.
5. Німчук В. В. Словник української мови / за ред. В. В. Жайворонка. Київ: ВЦ “Просвіта”, 2012. 1320 с.
6. Шемшученко Ю. С. Юридична енциклопедія: В 6 т. Київ: “Укр. енцикл.”, 2001. Т. 3. 792 с.
7. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014, № 49, ст.2056. Редакція від 05.08.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18#Text>
8. Загородній А. Г., Вознюк Г. Л. Фінансово-економічний словник. Київ: Знання, 2007. 1062 с.
9. Мельник М. І. Корупція – корозія влади (соціальна сутність, тенденції та наслідки, заходи протидії). Монографія. Київ: Юридична думка, 2004. 400 с.
10. Невмержицький Є. В. Корупція як соціально-політичне явище: особливості проявів і механізми подолання в сучасній Україні: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політолог. наук: спец. 23.00.02. “Політичні інститути та процеси (політичні науки)”. Київ, 1999. 19 с.
11. Царьова І. В. Сучасний український юридичний текст: лексико-дериваційна структура. Дніпро: ЛПРА, 2020. 446 с.

Комарук Олександр Вадимович – здобувач вищої освіти І курсу юридичного факультету Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник – **Мірошніченко Л. В.**, кандидатка філологічних наук, доцентка, доцентка кафедри соціально-гуманітарних дисциплін Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІСТЬ ВИВЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ

У сучасному суспільстві актуально постала тема вивчення державної мови в Україні. Зберегти українську державу мусить наша мова і сам народ. Чи відбулась анексія Криму та окупація Донбасу, як би ці регіони були

здебільшого україномовні? На нашу думку, – ні. Така, скажімо, культурна боротьба триває вже багато століть.

Українська мова здавна зазнавала утисків та заборон. Це стало причиною болісних втрат для нашої культури. На початку ХІХ століття Микола Гоголь багато писав у своїх творах про Україну, козаків, змальовував звичаї та традиції в українській культурі (“Тарас Бульба”, “Ніч перед Різдвом” та ін.), але російською мовою, а листувався з матір’ю та Т. Шевченком – українською, адже він її добре знав. Варто згадати творчість Михайла Булгакова, якому, як відомо, подобалась столиця України, але він “примкнув” до російської літератури, можливо, через тогочасний політичний режим. Недарма “Галицький титан духу” писав: “Не пора, не пора москалеві й ляхові служити... Нам пора для України жити” [2]. Ірина Фаріон, громадський діяч, кандидат філологічних наук наголошувала: “Мову не знають ті, які або політично упереджені, або розумово відсталі...” [3]. Варто на рівні держави піднімати статус державної мови і дбати про її розвиток.

У Конституції України чітко зазначено: «Державна мова – закріплена законодавством мова, вживання якої обов’язкове в органах державного управління та діловодства, установах та організаціях, на підприємствах, у державних закладах освіти, науки, культури, у сферах зв’язку та інформатики тощо» [4]. Але на сьогодні актуальні деякі нагальні потреби суспільства для широкого вживання державної мови.

Навесні 2019 року Кабінетом Міністрів було прийнято Закон «Про забезпечення функціонування української мови як державної». На думку співавтора цього документа, голови комітету Верховної Ради з питань культури і духовності М. Княжицького: «цей закон закрив більшість «білих плям» щодо статусу української мови, але при цьому не обмежив права національних меншин» [1]. Українська мова відтепер є одним із символів державності. Посадовці та кандидати на посади, майбутні громадяни України, медики, менеджери державних та комунальних підприємств, працівники патронатних служб і освітяни повинні вільно володіти мовою. Стаття 3 цього закону окремо підкреслює і визначає такі найсуттєвіші його завдання: «1) захист державного статусу української мови; 2) популяризація діалектів і говірок української мови та їх збереження; 3) застосування української мови відповідно до вимог українського правопису та інших стандартів державної мови; 4) забезпечення розвитку української мови для зміцнення національної ідентичності, збереження національної культури, традицій, звичаїв, історичної пам’яті та її подальше функціонування як державотворчого чинника української нації; 5) поширити українську мову у світі та сприяти задоволенню мовних потреб закордонних українців і громадян України, які проживають або тимчасово перебувають за межами України та ін.» [1].

Отже, українську мову необхідно популяризувати, підтримувати її розвиток, пропагандувати абсолютно в усіх соціальних сферах.

Зокрема це необхідно робити українським громадянам, бо лише нам це необхідно, ажде, як відомо з історії, коли зникає мова, то зникає народ.

Література

1. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» (Відомості Верховної Ради, 2019, № 21, ст.81 зі змінами, внесеними згідно з Законом № 113-IX від 19.09.2019/ м. Київ, 25 квітня 2019 року, № 2704-VIII.
2. Франко І. З вершин і низин / Цикл «Україна» “Не пора...” С.43.
3. Фаріон І. Інтерв’ю <https://www.youtube.com/>
4. Конституція України <https://zakon.rada.gov.ua/>

Кошевий Данило Костянтинович – здобувач вищої освіти II курсу факультету підготовки фахівців для підрозділів кримінальної поліції Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник – Олійник О. С., старша викладачка кафедри українознавства та іноземних мов Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

CORRELATION OF GENERAL COURSE OF EDUCATION FOR SPECIALISTS IN LAW WITH LANGUAGE STUDYING

Ukraine’s entry into the international economic, cultural and educational space has led to the fact that one of the requirements for a modern highly qualified specialist is knowledge of a foreign language. Free professional communication allows him to be a competitive and professionally mobile participant in intensively developing international relations, the opening of economic zones free for foreign investment, and the creation of international enterprises. Thus, foreign language training in a non-linguistic university should be interpreted not only as teaching a foreign language, but also as teaching foreign language communication in the context of the chosen specialty.

Such training is especially important for legal professions. Even highly qualified linguistic translators cannot know all the details of the criminal and civil law of the country being represented or master all the subtleties of legal terminology, which can lead to distortion of facts or aggravate the outcome of the case. Knowledge of a foreign language will help a lawyer, a lawyer, not only to establish the necessary contacts with foreign colleagues and competently draw up legal documents, but also to achieve success in judicial practice, in representing and protecting the interests of Ukrainian citizens in international courts. In this regard, it is necessary to focus on the practical orientation of the foreign language